

РЕШЕНИЕ

№ 1157

гр. София, 24.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 31.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **9840** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба, подадена от В. О. Б., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Х. Р., срещу решение № ПИ-213/07.07.2021 г., издадено от директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. (ТД на НАП С.), с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане изх. № С210022-137-0004404/14.06.2021 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране“, в частта, с която не е уважено възражение за изтекла погасителна давност относно публични вземания по изпълнително дело № 22030021105/2003 г.

С жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, поради противоречието му с материалния закон. Твърди се, че неправилно административният орган е приел, че са настъпили обстоятелства по смисъла на чл. 172, ал.1, т.5 от ДОПК. Сочи се, че постановлението, с което са наложени обезпечителни мерки не е надлежно връчено и е издадено при липса на мотиви от административния орган, в противоречие с чл.6 АПК и с преследваната от закона цел, поради което е незаконосъобразно. Публичните задължения следва да се считат за погасени, тъй като 5-годишната давност по тях не е прекъсвана. Иска се от съда да се произнесе с решение, с което да признае публичните задължения на жалбоподателя за погасени по давност. Претендира се присъждане на разноски, съобразно представен списък.

Ответникът - директор на ТД на НАП С., представляван от юрисконсулт Б., изразява

становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело № 22030021105/2003 г. срещу В. О. Б., за принудително събиране на публични държавни вземания.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С160022-022-0057657/21.12.2016 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., е наложен заповед на В. О. Б. върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма], „Общинска банка“, „Инг Б.“, „Първа инвестиционна банка“, „Р.“, [фирма], [фирма], „Обединена българска банка“, „П.“, [фирма], „С. Европа“, [фирма], [фирма], „Те Д. З. банка Съ“, „С. Д. Е.“, „Б. П.“, [фирма], [фирма], „Частна предприемаческа банка Т.“, [фирма], [фирма], „Централна кооперативна банка“, „Стопанска инвестиционна банка“, „Ю. и [фирма], [фирма], [фирма], „И. Г.“ за сумата от 15053.43 лева.

В хода на изпълнителното производство, с молба/възражение вх. № С210022-000-0131457/19.03.2021 г., длъжникът е поискал погасяване по давност на публичните му задължения.

С разпореждане изх. №С210022-137-0004404 от 14.06.2021 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., е прекратено събирането по ИД № 22030021105/2003 г. на публични вземания, описани в таблица № 1, позиции №1 и № 2, поради погасяването им по давност и е отказано прекратяване на събирането на вземанията, описани в таблица № 2, в позиции от № 1 до № 4. Органът е приел, че по отношение на втората категория вземания давността по чл. 171, ал. 1 от ДОПК не е изтекла, тъй като е спряна с налагането на обезпечителни мерки с постановление изх. №С160022-022-0057657/21.12.2016 г. – чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК.

С решение № ПИ-213/07.07.2021 г., издадено от директора на ТД на НАП С., жалбата на В. О. Б. срещу разпореждане изх. №С210022-137-0004404/14.06.2021 г. е оставена без уважение. Решаващият орган е възприел изцяло мотивите на публичния изпълнител за разпоредения отказ, като е посочил, че давностният срок по отношение на процесните задължения е спрял да тече съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, предвид наложените обезпечителни мерки с постановление изх. №С160022-022-0057657/21.12.2016 г. Решението е връчено на жалбоподателя на 20.09.2021 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 268 ДОПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от директора на Териториална дирекция на НАП С. – компетентен орган съгласно чл. 266, ал.1 ДОПК. Решението е издадено в рамките на 14-дневния срок по чл. 267 ДОПК и в съответствие с административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичане на

5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността /ал. 2, изр. 1 от чл. 171 ДОПК/.

Давностните срокове относно процесните публични задължения по изпълнителен лист от 18.11.2014 г. са започнали да текат на 01.01.2015 г., тъй като задълженията е следвало да бъдат платени през 2014 г., а за тези по изпълнителен лист от 10.08.2015 г., срокът е започнал да тече от 01.01.2016 г.

С разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ДОПК са регламентирани хипотезите, в които давността спира. В разглеждания случай публичният изпълнител е приел, че е налице хипотезата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от кодекса, според която давността спира с налагането на обезпечителни мерки. По делото е безспорно установено, че с постановление изх. №С160022-022-0057657/21.12.2016 г. е наложена обезпечителна мярка заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на жалбоподателя в конкретно посочени търговски банки за обезпечаване на публичните вземания по ИД № 22030021105/2003 г. Следователно налице е предпоставката по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК за спиране на давността по отношение на процесните публични вземания, доколкото спрямо същите са наложени обезпечителни мерки. Съгласно чл. 195, ал. 3 ДОПК обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител, от което следва, че с издаването на постановление изх. №С160022-022-0057657/21.12.2016 г. е изпълнена хипотезата на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК и давността е спряла на 21.12.2016 г. Към настоящия момент не е изтекла и абсолютната 10-годишна давност.

Изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на постановлението за налагане на обезпечителни мерки не подлежат на разглеждане в настоящото производство, образувано по реда на чл. 268 ДОПК по жалба срещу решение № ПИ-213/07.07.2021 г. на директора на ТД на НАП С.. Постановлението подлежи на самостоятелно обжалване в срока и по реда на чл. 197 ДОПК.

По гореизложените съображения съдът приема, че оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон, а жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода от делото в полза на НАП следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. § 2 от ДР на ДОПК вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София - град, I-то отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от В. О. Б., ЕГН [ЕГН], срещу решение № ПИ-213/07.07.2021 г. на директора на Териториална дирекция на НАП С..

ОСЪЖДА В. О. Б., ЕГН [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите сума в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия:

